

Strasbourg, den 12.12.2017
COM(2017) 763 final

Henstilling med henblik på

RÅDETS AFGØRELSE

om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om en partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet

DA

DA

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Forslagets begrundelse og formål

Formålet med dette initiativ er at forny partnerskabsaftalen med medlemmerne af gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS). På nuværende tidspunkt er disse forbindelser omfattet af Cotonouaftalen, hvori det fastslås, at parterne skal indlede forhandlinger 18 måneder inden aftalens udløb i februar 2020.

Formålet med forslaget er at indgå en samlet aftale med de nuværende 79 lande, der har undertegnet Cotonouaftalen, med fokus på opfyldelsen af fælles interesser og særlige EU-interesser (f.eks. migration, fred og sikkerhed, investeringer), som går videre end den "universelle" tilgang og afviger endnu mere fra donor-modtager-dynamikken.

På baggrund af den nuværende Cotonouaftales positive resultater og svagheder og under hensyntagen til den ændrede kontekst og de nuværende EU-politikker har EU ud fra et langsigtet perspektiv efter 2020 udpeget følgende overordnede strategiske interesser, der skal forfølges: 1) at skabe et politisk partnerskab med fokus på opbygning af fredelige, stabile, velforvaltede, velstående og modstandsdygtige stater og samfund; 2) at gøre hurtigere fremskridt hen imod målene for bæredygtig udvikling; 3) at opbygge effektive alliancer på den internationale scene med henblik på at fremme en global indsats. Disse mål er omsat i mere specifikke mål på de enkelte prioriterede områder.

For at gøre fremskridt hen imod disse mål skal de langsigtede forbindelser, som har udviklet sig betydeligt over tid, gennemgås grundigt på ny for at sikre, at de fortsat er effektive. Dette bør ske i fuld respekt for det meget stærke grundlag opbygget over tid, der skal bevares og bygges videre på. Det er i denne forbindelse yderst vigtigt, at der tages fuldt ud hensyn til de styrkede regionale rammer og den nye udvikling i Afrika, Vestindien og Stillehavet.

Målet er således at nå frem til en ny aftale, der består af tre regionale aftaler baseret på et fælles grundlag. Der skal være fokus på de regionale aftaler og fastsættelsen af regionsspecifikke prioriteter for landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet. I det fælles grundlag, som gælder for alle medlemmerne af partnerskabet, opstilles de generelle mål, principper og prioriteter, og det skal åbne op for et øget samarbejde på internationalt plan.

De regionale aftaler skal være protokoller til aftalen, som er en samlet retlig ramme for forbindelserne. Aftalen skal samtidig gøre det muligt at foretage en fleksibel tilpasning til skiftende omstændigheder gennem anvendelse af en forenklet procedure ved revision af de tre regionale aftaler. De (sub)regionale organisationers styrkede rolle skal anerkendes og fremmes i partnerskabet, navnlig i forbindelse med forvaltningen af de regionale aftaler.

Partnerskabet skal i forskellig grad være åbent for inddragelse eller tiltrædelse af andre lande, som deler de samme værdier og bidrager til at opfylde målene. Dette er særlig relevant, f.eks. for at styrke "et Afrika"-tilgangen og samtidig opretholde de eksisterende associeringsaftaler med nordafrikanske lande. Civilsamfundets og den private sektors rolle skal styrkes, ikke blot i partnerskabet, men ligeledes deres rolle som vigtige aktører i opnåelsen af inklusiv og bæredygtig udvikling i deres respektive lande og regioner. Den institutionelle struktur skal afspejle denne udvikling, og den vil blive lettere og mere strømlinet.

Bemærk, at den samlede aftale danner rammen for forbindelserne med partnerlandene på alle niveauer, dvs. på nationalt og (sub)regionalt niveau og på partnerskabsniveau, og at det

nationale niveau fortsat er det primære niveau, også set i lyset af nærhedsprincippet. I lighed med andre aftaler skal aftalen ikke være tidsbegrænset, men den skal kunne opsiges, hvis en af parterne anmoder herom.

Partnerlandene har givet udtryk for deres ønske om at opnå en ny juridisk bindende partnerskabsaftale med EU baseret på grundlaget i den nuværende Cotonouaftale. Under de opsøgende missioner udtrykte partnerlandene desuden generel tilfredshed med den foreslåede styrkede regionale tilgang.

Det er i EU's og partnernes interesse at afslutte forhandlingerne rettidigt for at undgå et politisk tomrum efter 2020.

Det er nødvendigt at nedsætte en forhandlingsdelegation, som består af Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik. Forhandlingsdelegationen skal ledes af Kommissionen i samarbejde med den højtstående repræsentant. Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal navnlig indgå i forhandlingsdelegationen sammen med de relevante tjenestegrene i Kommissionen.

I henhold til artikel 18, stk. 4, i TEU skal den højtstående repræsentant/næstformanden påse, at der er sammenhæng i Unionens optræden udadtil, og varetage koordineringen heraf i forhold til disse komplekse forhandlinger.

Sammenhæng med de gældende regler på samme område

Dette forslag til en samlet aftale er fuldt foreneligt med relaterede EU-politikker.

I overensstemmelse med den globale strategi for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik sigter det mod at fremme en række universelle og udelelige værdier, en integreret tilgang til konflikter og kriser, specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme og radikalisering og i sidste ende til opbygning af fredelige, stabile, velforvaltede og modstandsdygtige stater og samfund. Det understreger desuden behovet for at opbygge effektive alliancer på den internationale scene baseret på det underliggende princip om multilateralisme. Endelig tilstræbes det at fastholde og styrke dialogens afgørende rolle på alle politiske niveauer. I overensstemmelse med den reviderede europæiske konsensus om udvikling skal gennemførelsen af målene for bæredygtig udvikling (SDG), navnlig fattigdomsudryddelse, være kernen i det nye partnerskab.

Forslaget bygger ligeledes på eksisterende strategier (herunder den efterfølgende udvikling) for forbindelserne mellem EU og forskellige AVS-regioner – især den fælles Afrika-EU-strategi fra 2007 (JAES), den fælles partnerskabsstrategi mellem Caribien og EU fra 2012 og strategien for et styrket partnerskab med Stillehavsøerne fra 2006. De tre foreslåede aftaler skal rent faktisk erstatte og opgradere disse strategier.

I overensstemmelse med de eksisterende handelspolitiske bestemmelser tilstræbes det at skabe nye økonomiske muligheder for bæredygtig vækst, blå og grønne og små og mellemstore virksomheder (SMV'er) og at fremme udenlandske direkte investeringer.

I overensstemmelse med de eksisterende bestemmelser om migrationspolitik tages der udgangspunkt i en samlet og rettighedsbaseret tilgang til migration og mobilitet. Denne tilgang skal sikre en bedre organisering af den lovlige migration, fremme en godt forvaltet mobilitet, maksimere dens indvirkning på udviklingen samt forebygge og bekæmpe ulovlig migration, udrydde menneskehandel og indføre en effektiv mekanisme for tilbagesendelse og tilbagetagelse.

I overensstemmelse med de eksisterende miljøpolitiske bestemmelser understreges behovet for at træffe hasteforanstaltninger og sætte hurtigere ind for at bekæmpe miljøforringelser og

klimaændringer, som udgør en alvorlig trussel mod opfyldelsen af målene for bæredygtig udvikling og i nogle tilfælde mod hele befolkningsgrupperes overlevelse.

Forslaget er ligeledes fuldt ud foreneligt med en række andre relevante EU-politikker relateret til de fastsatte prioriteter, bl.a. energi, uddannelse, beskæftigelse og forskning og innovation.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORTIONALITETSPRINCIPPET

Retsgrundlag

En international aftale kan først klassificeres ved afslutningen af forhandlingerne på grundlag af aftalens indhold og formål. Kommissionen forelægger derfor sin henstilling med henblik på Rådets afgørelse om indledning af forhandlinger på grundlag af artikel 218, stk. 3 og 4, i TEUF, der er det proceduremæssige retsgrundlag.

Nærhedsprincippet

Europa står over for en række udfordringer og muligheder på kort og lang sigt, som kræver fælles handling og en samordnet indsats i en række interne og eksterne politikker. EU er takket være sit brede spektrum af politikker og instrumenter godt rustet til at imødegå sådanne udfordringer og gribe de muligheder, der ligger forude.

Tiltag på EU-plan har en merværdi i form af en politisk og økonomisk løftestangseffekt. Det globale net af EU-delegationer sikrer f.eks. en tilstedeværelse i lande, hvor mange medlemsstater ikke er repræsenteret. EU har særlig gode forudsætninger for at opbygge strategiske alliancer med de mange medlemmer af partnerskabet med henblik på at fremme en global indsats i overensstemmelse med EU's interesser. Det skal ligeledes bemærkes, at nogle politikområder, navnlig handel, henhører under EU's enekompetence.

I forslaget udvides anvendelsen af nærhedsprincippet i EU desuden til partnerskabet. Det fastslås således, at foranstaltninger skal træffes på det mest hensigtsmæssige politiske niveau for at undgå dobbeltarbejde eller overlappning af forskellige rammer og strukturer.

Proportionalitetsprincippet

Dette initiativ er direkte rettet mod målet for Unionens optræden udadtil, jf. artikel 21 traktaten om Den Europæiske Union, og bidrager til den politiske prioritet om at gøre EU til "en stærkere global aktør". Det er i overensstemmelse med EU's globale strategi om at samarbejde med andre og forny de eksterne partnerskaber på en ansvarlig måde for at opfylde EU's eksterne prioriteter. Forslaget skaber ikke nye strukturer og pålægger ikke EU yderligere byrder, men strømliner tværtimod de eksisterende institutioner, procedurer og instrumenter og letter samspillet mellem de forskellige forvaltningsniveauer¹.

---

¹ Jf. ligeledes konsekvensanalysen "Why the EU should act", SWD(2016) 380 final, s. 18.

3. RESULTATER AF EFTERFØLGENDE EVALUERINGER, HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSER

Efterfølgende evalueringer/kvalitetskontrol af gældende lovgivning

Der er blevet foretaget en dybdegående evaluering af resultaterne af Cotonouaftalen de første 15 år.

Der blev konstateret store fremskridt med hensyn til den politiske dialog på nationalt og regionalt plan, hvilket har bidraget til at styrke de væsentlige elementer i AVS-landene. Cotonouaftalen har øget den gensidige forståelse og samarbejdet om sikkerhedsspørgsmål og var det første skridt på vejen til et tættere samarbejde om migration, der har banet vejen for Rabat-, Khartoum- og Valletta-processerne. Samhandelen er steget betydeligt – og de økonomiske partnerskabsaftaler er et vigtigt resultat af aftalen. Der er desuden gjort store fremskridt med hensyn til menneskelig og sociale udvikling og makroøkonomisk stabilisering i AVS-landene.

Evalueringen viste ligeledes, at der stadig er behov for en indsats for at nå målene for Cotonouaftalen fuldt ud. Selv om disse mål fortsat er relevante, vedrører de desuden kun nogle af de store ændringer, der er sket på globalt plan i de senere år. Konklusionen på evalueringen var, at de generelle mål skal tages op til fornyet overvejelse i lyset af de nye udfordringer og muligheder for EU og dets partnere. Det blev ligeledes anbefalet at foretage en gennemgang af den institutionelle arkitektur for at øge sammenhængen mellem forskellige politiske rammer og strømline afgørelser.

Høringer af interesserede parter

En bred vifte af interessenter blev hørt.

Der blev iværksat en første høringsrunde, herunder en offentlig høring og udveksling med EU-delegationer. Resultaterne af denne runde indgik i evalueringen af Cotonouaftalen og konsekvensanalysen, der herefter indgik i den fælles meddelelse fra november 2016. En anden høringsrunde fandt sted efter offentliggørelsen af meddelelsen fra 2016, denne gang med primær fokus på beslutningstagerne. Der blev påpeget, at det var nødvendigt at styrke de bestemmelser, der muliggør en mere effektiv fremme af vitale EU-interesser (navnlig migration og investeringer). Der var generel enighed om behovet for at tage højde for nye regionale dynamikker og undgå overlapninger mellem forskellige politiske og retlige rammer. Der var dog forskellige holdninger til, i hvilket omfang regionaliseringen var nødvendig – og nogle få interessenter var kritiske over for merværdien af at have en juridisk bindende aftale.

Europa-Parlamentet blev hørt ved flere lejligheder og blev holdt regelmæssigt underrettet før og efter offentliggørelsen af den fælles meddelelse. I beslutningen fra oktober 2016 blev der lagt vægt på behovet for en ny juridisk bindende aftale med tre styrkede regionale partnerskaber, hvilket er helt på linje med dette forslag.

Med hensyn til opsøgende arbejde i forhold til landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet udtrykte AVS-staternes stats- og regeringschefer på mødet i 2016 i Papua Ny Guinea i Waigani-kommunikéet enighed om at arbejde for et fornyet juridisk bindende partnerskab med EU baseret på grundlaget i Cotonouaftalen, at uddybe den politiske dialog og styrke det internationale samarbejde.

Kommissær Neven Mimica og to højtstående repræsentanter (Louis Michel og Pascal Lamy) gennemførte desuden opsøgende missioner i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Den generelle konklusion er, at EU's foreslåede tilgang blev positivt modtaget, især flytningen af fokus til de tre regioner og deres specifikke prioriteter. Samtidig understregede en lang række

samtalepartnere vigtigheden af at sikre AVS-landenes samhørighed. Der blev navnlig lagt stor vægt på behovet for at styrke investeringsmulighederne og fremme udviklingen af den private sektor væsentligt.

Indhentning og brug af ekspertbistand

Eksterne eksperter er blevet hørt i forbindelse med udarbejdelsen af dette forslag. Der er blevet afholdt en række rundbordssamtaler med eksperter, den eksisterende akademiske litteratur er blevet gennemgået, og resultaterne er blevet anvendt i den generelle evaluering af Cotonouaftalen, konsekvensanalysen, meddelelsen og henstillingen.

Konsekvensanalyse

Med hensyn til de fremtidige løsningsmodeller, der blev opstillet under høringsprocessen, at der kun foretaget en grundig analyse af de modeller, som kunne opfylde (de fleste af) EU's mål, i konsekvensanalysen. Den nuværende Cotonouaftale udgjorde basisscenariet, som alle løsningsmodellerne blev holdt op mod.

En systematisk analyse af de forskellige virkninger af de enkelte løsningsmodeller førte til den konklusion, at EU's mål forfølges bedst gennem en aftale, som består af en generel del, der gælder for alle, og tre stærke regionale partnerskaber. Det blev vurderet, at det med denne løsningsmodel er muligt at bevare alle de positive aspekter af den nuværende Cotonouaftale og samtidig gøre det nemmere at skabe de rette forudsætninger for, at EU kan nå sine nye mål, bl.a. om at forfølge sine politiske og økonomiske interesser mere effektivt, øge EU's indvirkning på den internationale scene og forbedre mulighederne for at gennemføre 2030-dagsordenen. I lyset af de dybere regionale dynamikker blev den foretrukne løsning anset for den mest velegnede til at skræddersy foranstaltninger til forskellige omstændigheder.

Udvalget for Forskriftskontrol afgav en positiv udtalelse om konsekvensanalysen i juli 2016. Dette forslag er i fuld overensstemmelse med den løsningsmodel, der anbefales i konsekvensanalysen, som yderligere præciseret i den fælles meddelelse, der blev vedtaget i november 2016.

Grundlæggende rettigheder

Et af målene for det foreslåede partnerskab, der er fuldt foreneligt med bestemmelserne i EU-traktaten, er at fremme menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (og demokrati, retsstaten og god regeringsførelse). Hvis partnerskabet ikke får en retligt bindende karakter, vil disse tilsagn gå tabt, og det vil være uhensigtsmæssigt i et skiftende internationalt scenario med nye vækstlande, der ikke nødvendigvis deler disse værdier og principper. Dette forslag gør det ligeledes muligt at sikre en bedre forankring af de grundlæggende rettigheder og den politiske dialog i regionale rammer og systemer.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Initiativet forventes ikke at få væsentlige nye virkninger for budgettet, men det skal bemærkes, at afgørelsen om, hvor mange midler der skal afsættes til finansiering af EU's optræden udadtil, vil blive truffet i forbindelse med revisionen af den flerårige finansielle ramme (FFR).

For så vidt angår finansielle instrumenter, er initiativer i AVS-landene og -regionerne primært blevet støttet af Den Europæiske Udviklingsfond (EUF). EUF en fond uden for budgettet, der finansieres af direkte bidrag fra EU's medlemsstater.

5. ANDRE FORHOLD

Planer for gennemførelsen og foranstaltninger til overvågning, evaluering og rapportering

Ifølge forslaget skal der vedtages gennemførelsesplaner på de forskellige dialogniveauer. Det foreslås ligeledes at indføre et system til overvågning af fremskridt ved hjælp af særlige indikatorer og målbare resultater, der primært er baseret på eksisterende initiativer.

Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget

Ifølge forslaget skal der vedtages en aftale med følgende hovedelementer:

- En generel del, der gælder for alle medlemmerne af partnerskabet og består af grundlaget (herunder generelle mål og principper, strategiske prioriteter og bestemmelser om internationalt samarbejde), den institutionelle ramme, samarbejdsmidlerne og de afsluttende bestemmelser.
- Særskilte regionale aftaler med specifikke mål og prioriteter for landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet. Disse tre aftaler i form af protokoller, der er knyttet til den generelle del af aftalen, skal erstatte de eksisterende regionale partnerskaber.

Grundlag

I *del 1 (almindelige bestemmelser)* opstilles de generelle mål og principper. Målet er at vedtage en rammeaftale, der gør det muligt for EU at fremme sine strategiske interesser mest muligt med fokus på 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling. Der opstilles tre overordnede mål, som herefter opdeles i seks prioriterede områder. Internationalt samarbejde er en prioritet og behandles særskilt. Afsnittet om principper afspejler almindeligt anerkendte standarder i EU's eksterne forbindelser og i det internationale samarbejde såsom multilateralisme, mange forskellige interessenter, komplementaritet og subsidiaritet og gensidig ansvarlighed. Der lægges særlig vægt på politisk dialog og udviklingsvenlig politikkoherens.

I *del 2 (fælles prioriteter)* redegøres for de seks prioriterede områder. Afsnittene om menneskerettigheder, grundlæggende frihedsrettigheder, demokrati, retsstaten og god regeringsførelse (afsnit I), fred, sikkerhed og retfærdighed (afsnit IV) og migration og mobilitet (afsnit V) er baseret på Cotonouaftalen og er i overensstemmelse med de eksisterende bestemmelser om EU's eksterne forbindelser. I afsnittet om migration anlægges mere specifikt en rettighedsbaseret tilgang, de positive aspekter af en godt forvaltet migration fremhæves, og partnerlandene opfordres til at indføre mere effektive mekanismer for tilbagesendelses- og tilbagetagelsespolitikker. I afsnittene om inklusiv bæredygtig økonomisk udvikling (afsnit II), miljø og klimaændringer (afsnit III) og menneskelig udvikling og værdighed (afsnit VI) er der indført en række væsentlige ændringer i forhold til Cotonouaftalen, ikke mindst på grund af vedtagelsen af 2030-dagsordenen. Der er i denne forbindelse et klart tilsagn fra parterne om at træffe konkrete foranstaltninger for at nå målene for bæredygtig udvikling og om muligt gå et skridt videre. Der lægges stor vægt på udenlandske direkte investeringer og udvikling af den private sektor med henblik på at skabe nye økonomiske muligheder og flere og bedre job til alle.

I *del 3 (internationalt samarbejde)* redegøres for de principper og mekanismer, som samarbejdet på den internationale scene mellem EU og partnerskabslandene bygger på. For at opnå resultater skal ministermøderne styrkes, og der skal etableres specifikke

koordineringsmekanismer i vigtige internationale organisationer og fora. Der bliver ligeledes mulighed for at inddrage andre interesserede aktører.

Aftale mellem EU og Afrika

I *del 1 (grundlag for samarbejde)* redegøres for målene og principperne for aftalen mellem EU og Afrika, som bygger videre på og erstatter den eksisterende fælles Afrika-EU-strategi. Målet er at styrke den politiske dimension i forbindelserne mellem EU og de afrikanske lande ved at nå til enighed om et nyt udvidet vejledende dokument og gennemføre det inden for de retlige rammer af det fornyede partnerskab med landene syd for Sahara og samtidig opretholde de nuværende associeringsaftaler med nordafrikanske lande.

I *del 2 (strategiske prioriteter)* opstilles en række konkrete foranstaltninger, som EU og de afrikanske lande skal træffe på de seks prioriterede områder. Der er indført en række væsentlige ændringer i afsnittet om inklusiv bæredygtig økonomisk udvikling (afsnit III) og om mobilitet og migration (afsnit V). Med hensyn til økonomisk udvikling anbefales der i dette forslag en række foranstaltninger i forhold til hovedvektorer, der anses for at fremme investeringsstrømmene og udviklingen af den private sektor. Med hensyn til migration fremhæver forslaget det positive bidrag, som lovlig mobilitet kan yde til både afsender- og modtagerlandene, men det indeholder også strengere mekanismer, som skal sikre, at landene reagerer hurtigere på anmodninger om tilbagetagelse, og bestemmelser om intensivning af samarbejdet om grænseforvaltning og bekæmpelse af menneskehandel. I aftalen mellem EU og Afrika opstilles ligeledes en række konkrete tiltag på områderne fred og sikkerhed, navnlig bekæmpelse af terrorisme (afsnit I), menneskerettigheder og demokratisk regeringsførelse (afsnit II), menneskelig udvikling og værdighed (afsnit IV) og klimaændringer og miljømæssig bæredygtighed (afsnit VI). Formålet med disse foranstaltninger er at nå målene for bæredygtig udvikling, men de er ligeledes baseret på de visioner, som EU og AU har beskrevet i deres seneste strategiske dokumenter (Afrikas "Agenda 2063", den globale strategi for EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik og europæiske konsensus om udvikling).

Den *institutionelle struktur* i aftalen mellem EU og Afrika understøttes af en revideret ramme, der primært er baseret på eksisterende dialogplatforme med en mere fremtrædende rolle til Den Afrikanske Union (AU).

Aftale mellem EU og Vestindien

I *del 1 (grundlag for samarbejde)* redegøres for målene og principperne for aftalen mellem EU og Vestindien, som bygger på og erstatter den fælles partnerskabsstrategi for EU og Caribien. Aftalen anerkender navnlig Vestindiens tætte forbindelser med regionerne i den yderste periferi og de oversøiske lande og territorier.

I *del 2 (strategiske prioriteter)* opstilles en række konkrete foranstaltninger, som EU og de vestindiske lande skal træffe på de fire prioriterede områder. I lyset af det regionale samarbejdes afgørende betydning skal der være fokus på fire områder: klimaændringernes indvirkning på naturressourcerne med særlig fokus på miljømæssig bæredygtighed og katastrofehandtering (afsnit I), behovet for en målrettede indsats i vigtige strategiske sektorer forbundet med blå vækst, energi og turisme (afsnit II), fremme menneskers sikkerhed med særlig fokus på organiseret kriminalitet og vold, herunder kønsbestemt vold og bandevold, samt etablering af skattepolitiske mekanismer i overensstemmelse med internationale standarder (afsnit III), ulighed og ligestilling mellem kønnene og den særlige situation i Haiti som det eneste mindst udviklede land i regionen (afsnit IV).

Den *institutionelle struktur* i aftalen mellem EU og Vestindien understøttes af en revideret institutionel ramme (behandles i del III i den generelle del), der primært er baseret på eksisterende dialogplatforme.

Aftale mellem EU og Stillehavsområdet

I *del 1 (grundlag for samarbejde)* redegøres for målene og principperne for den nye aftale mellem EU og Stillehavsområdet. Aftalen anerkender navnlig EU's særlige forbindelser med de oversøiske lande og territorier.

I *del 2 (strategiske prioriteter)* opstilles en række konkrete foranstaltninger, som EU og Stillehavslændene skal træffe på de fire prioriterede områder. Der skal være fokus på fire områder, som afspejler de særlige regionale forhold og det regionale samarbejdes afgørende betydning: klimaændringer og bæredygtig forvaltning af naturressourcer, herunder havforvaltning og katastrofehandtering (afsnit I), en række udvalgte strategiske sektorer, navnlig fiskeri, bæredygtig energi, blå vækstøkonomi og turisme (afsnit II), fremme af menneskerettigheder og konfliktforebyggelse samt etablering af skattepolitiske mekanismer, herunder spørgsmålet om skattely (afsnit III), menneskelig udvikling og social samhørighed med fokus på forskellige former for sårbarhed (afsnit IV).

Den *institutionelle struktur* i aftalen mellem EU og Stillehavsområdet understøttes af en revideret institutionel ramme (behandles i del III i den generelle del), der primært er baseret på eksisterende dialogplatforme.

Diversificeret samarbejde

I denne del redegøres for samarbejdsmidlerne – både finansielle og ikkefinansielle – til opfyldelse af de generelle og specifikke mål, der er fastsat i både grundlaget og i de tre aftaler. Det anføres, at samarbejdet skal diversificeres, således at det afspejler de forskellige forhold i de enkelte lande og regioner. EU's tilsagn om at give tilstrækkelig udviklingsbistand til de områder, hvor behovet er størst, og om at øge bistandseffektiviteten i overensstemmelse med internationalt vedtagne principper bekræftes. Det understreges ligeledes, at AVS-landene er nødt til at mobilisere nationale offentlige og private midler og iværksætte reformer af deres skattepolitikker, herunder bekæmpe ulovlige finansielle strømme. EU skal ligeledes søge et mere effektivt samarbejde med mellemlandene for at afhjælpe sårbarheder og uligheder i de enkelte lande, men samtidig skabe nye muligheder for erhvervslivet og borgerne i EU og fremme samarbejdet med henblik på at nå målene for bæredygtig udvikling i de respektive regioner og globalt.

Institutionel ramme

Denne del omhandler partnerskabets aktører og den institutionelle struktur på partnerskabsniveau og i de tre aftaler. Med hensyn til aktørerne bekræftes det, at staterne er EU's vigtigste samtalepartnere, men de nationale regeringer skal i højere grad inddrage de nationale parlamenter og lokale myndigheder. Det foreslås samtidig at styrke de regionale og kontinentale organisationer rolle i såvel forvaltningen som gennemførelsen af de tre regionale aftaler. Det foreslås ligeledes at styrke civilsamfundets og den private sektors rolle, ikke kun i partnerskabet, men ligeledes deres rolle som vigtige aktører for opnåelsen af inklusiv og bæredygtig udvikling i deres respektive lande og regioner. Den nye institutionelle struktur afspejler partnerskabets styrkede politiske karakter og den større fokus på de tre regioner. Den

strømner og reducerer de eksisterende strukturers operationelle indvirkning og er primært baseret på eksisterende regionale platforme for politisk dialog.

Proceduremæssige aspekter

Kommissionen offentliggør denne henstilling og bilaget hertil straks efter vedtagelsen. Kommissionen anbefaler, at forhandlingsdirektiverne offentliggøres straks efter vedtagelsen.

Henstilling med henblik på

RÅDETS AFGØRELSE

om bemyndigelse til at indlede forhandlinger om en partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 218, stk. 3 og 4,

under henvisning til henstilling fra Europa-Kommissionen,

ud fra den betragtning, at artikel 218 i TEUF foreskriver den procedure, der skal følges ved forhandling af aftaler mellem Unionen og tredjelande,

ud fra den betragtning, at der bør indledes forhandlinger med henblik på at indgå en fornyet partnerskabsaftale med landene i Afrika, Vestindien og Stillehavet, og

ud fra den betragtning, at den planlagte partnerskabsaftale mellem Den Europæiske Union og gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet dækker et bredt spektrum af politikker, herunder udenrigspolitiske spørgsmål, og den højtstående repræsentant skal påse, at der er sammenhæng i Unionens optræden udadtil, jf. artikel 18, stk. 4, i TEU —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Kommissionen og den højtstående repræsentant bemyndiges hermed til på Unionens vegne at forhandle en partnerskabsaftale med gruppen af stater i Afrika, Vestindien og Stillehavet.

Kommissionen leder forhandlingsdelegationen. Den består ligeledes af Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Artikel 2

Forhandlingsdirektiverne er anført i bilaget og offentliggøres efter vedtagelsen.

Artikel 3

Forhandlingerne føres i samråd med [navn på det særlige udvalg indsættes af Rådet].

Artikel 4

Denne afgørelse er rettet til Kommissionen.

Udfærdiget i Strasbourg, den [...].

*På Rådets vegne
Formand*